

Ret, at Staten ikke kan oprette ny Anlæg inden for dets Virksomhedsomraade, vil det bidrage mægtigt til, at saa godt som alle Selskaber ville søge Koncession. Jeg tillader mig at rette denne Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister.

Indenrigsministeren (Hørring):

Med Hensyn til det af den sidste ærede Taler fremdragne Punkt om Betydningen af Koncessionen, skal jeg udtale, at det er en Selvfølge, at Koncessionen er en Eneretsbevilling, den hjemler vedkommende Selskab Eneret til Anlæg og Drift af Telefonledninger paa de paagældende Steder, og Staten kan altsaa ikke optræde som Konkurrent paa dette Sted — medmindre der da særlig er taget Forbehold i anden Retning i Koncessionen.

Med Hensyn til de stillede Vndringsforslag kan jeg tiltræde de af Udvalget under Nr. 1 og 4 stillede Vndringer, og jeg behøver ikke dertil at knytte nogen Bemærkning ud over det, der er fremført af den ærede Ordfører. Jeg kan ligeledes tiltræde de under Nr. 2, 3 og 5 foreslaede Vndringer, men skal med Hensyn til disse tillade mig nogle Bemærkninger. — Vndringsforslag under Nr. 2 gaar ud paa en Tilføjeelse til § 4, hvorefter Anerkendelsen for de bestaaende Selskaber skal opgives, saaledes, at Status den 1ste April 1897 opretholdes for Fremtiden som afgørende for, hvilke Omraader Selskabet skal kunne virke paa. Det er som en Undtagelse fra denne Regel, at det ærede Flertal har foreslaet, at Indenrigsministeren skal have en Bemyndigelse til, hvor særegne Omstændigheder maatte tale derfor, at give Tilladelse til en Udvidelse af Omraadet med enkelte Distrikter. Jeg opfatter denne Bestemmelse saaledes — og støtter mig i saa Henseende ogsaa til den ærede Ordførers Udtalelse — at det er en ren og stær Undtagelsesbestemmelse, der her er givet. Vi fastholde altsaa Hovedreglen, at det er Status den 1ste April 1897, der er afgørende, og at Indenrigsministeren ikke kan bruge denne Bemyndigelse uden rent undtagelsesvis, hvor der er ganske særegne Omstændigheder, der tale for, at en saadan Tilladelse gives, som dette Vndringsforslag hjemler. Saaledes opfattet kan jeg ikke have noget at indvende mod Vndringsforslag Nr. 2 og kan kun anbefale dets Vedtagelse. — Tjerde Stykke af § 4 er foreslaet at skulle udgaa. Der er med Hensyn til dette Spørgsmaal ikke nogen Uoverensstemmelse for saa vidt mellem den Opfattelse, der i Folketinget var den raadende med Hensyn til Indsættelsen af Bestemmelsen, og den Opfattelse,

der har gjort sig gældende fra Udvalgets Flertals Side og har ført til at foreslaa Bestemmelsen strøget. Fra begge Sider ønskes, at de anerkendte Selskaber skulde søge Koncession, og at Loven skulde affattes saaledes, at de anerkendte Selskaber saa en Opfordring til at søge Koncession. Man har i Folketinget ment, at en saadan Opfordring snarest vilde indeholdes i en Bestemmelse om, at Indenrigsministerens Ret til at give anerkendte Selskaber Koncession skulde begrænses til et Arv fra Lovens Ikrafttræden at regne, medens Koncession efter den Tid kun skulde gives ved særskilt Lov. Saa vidt jeg har forstaaet det, mener man fra Udvalgflertallets Side her, at en saadan Bestemmelse snarere kunde komme til at virke hæmmende med Hensyn til de anerkendte Selskabers Stilling til at søge Koncession, og jeg har ogsaa for mit Vedkommende været i Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at gaa den Vej eller ikke. Jeg tror, det vil komme til at bero paa Tilfældigheder, om Bestemmelsen i § 4, 4de Stykke, vil komme til at virke heldigt eller ej. Det er muligt, at naar man sætter Fristen til et Arv, saa ville Selskaberne flynde sig med hurtigst muligt at søge Koncession, men hvis et Selskab trykker sig ved at søge Koncession, og hvis Aaret maaste forløber uden at særlig de store Selskaber have søgt Koncession, saa er det ganske sikkert, at denne Bestemmelse vil komme til at virke meget uheldig; thi naar der da i Fremtiden altid skal en særlig Lov til for at give en Koncession, og der hertil dog i Reglen kræves et halvt eller efter Omstændighederne et helt Arv, saa vil der ikke i denne Udsligt ligge nogen Opfordring for vedkommende Selskab til at søge Koncession, og det vil snarere stadig flyde Spørgsmaalet fra sig. — Hvad endelig det sidste Forslag under Nr. 5 angaar, der foreslaar, at Revisionsfristen skal udgaa af Loven, saa staar det saaledes for mig, at denne overordentlig vanskelige Lov, vanskelig at affatte og vanskelig at gennemføre, som den her foreligger, ganske sikkert vil komme til at trænge til supplerende Bestemmelser inden alt for lang Tid; men paa den anden Side er der ingen Menneſter, der kan sige nu, om den Revision, den kommer til at trænge til, vil fremkomme om 5 Ar, det kan saamænd godt være, at den kommer tidligere, og derfor tror jeg, at denne Revisionsbestemmelse ikke vil saa nogen væsentlig Betydning i Virkeligheden, og den vil meget godt kunne udelades. Jeg tror ganske sikkert, at Forholdet vil blive det, at Administrationen kommer til at henvende sig til Lovgivningsmagten uden alt for mange